U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: **a) SUŠÁRNA POHOŘELICE, s. r. o.**, se sídlem Velký Dvůr 7, Pohořelice, zast. JUDr. Miloslavem Vlčkem, advokátem se sídlem Boženy Antonínové 9, Brno, **b) AGRODRUŽSTVO JEVIŠOVICE**, se sídlem Jevišovice 102, Jevišovice, **c) KARLOV, a. s.,** se sídlem Bílkov 120, Dačice, zast. Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem Karolíny Světlé 301/8, Praha 1, **d) Zemědělské družstvo PETŘÍN**, se sídlem Starý Petřín 53, Šafov, zast. Mgr. Vlastimilem Šopákem, advokátem se sídlem Jana Palacha 954/4, Znojmo, **e) AGROPRODUCT, spol. s r. o.**, se sídlem Ivaň 88, Pohořelice, **f) ZEVA CHLÍSTOVICE, a. s.,** Chlístovice 28, Kutná Hora, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 4. 2008, č. j. R138,147-151/2007-01-08371/2008-310 a ze dne 5. 5. 2008, č. j. R138A,147A-151A/2008-09232/2008/320, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2009, č. j. 62 Ca 40/2008 - 197,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Žalovaný vydal dne 13. 7. 2007 rozhodnutí, v jehož první výrokové části uvedl, že žalobci a Zemědělské družstvo Roštýn uzavřeli a plnili zakázanou a neplatnou dohodu o určení prodejní ceny, která vedla k narušení hospodářské soutěže na trhu živých jatečních kuřat, čímž ve dnech 13. a 14. prosince 2006 porušili zákaz uvedený v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže). Toho se měli dopustit tím, že se dne 13. prosince 2006 na schůzce chovatelů drůbeže v Jevišovicích dohodli na společné strategii stanovování prodejní ceny jatečních kuřat platné od 1. ledna 2007 s cílem dosáhnout postupně výše

ceny alespoň 20 Kč za 1 Kg živé váhy v I. jakostní třídě, a to zejména u nejvýznamnějšího společného odběratele, společnosti Kostelecké uzeniny, a. s., přičemž současně dohodli i společný postup a účast na jednání o zvýšení kupní ceny jatečních kuřat u tohoto odběratele dne 14. prosince 2006 a podle této strategie postupovali. Ve druhé výrokové části žalovaný podle § 7 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže jednání specifikované v první výrokové části do budoucna zakázal. Ve třetí výrokové části rozhodnutí žalovaný uložil podle § 22 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže za porušení jeho § 3 odst. 1 žalobcům a Zemědělskému družstvu Roštýn pokuty.

Žalobci a Zemědělské družstvo Roštýn se proti rozhodnutí žalovaného bránili rozklady, které předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím z 22. dubna 2008 zamítl a rozhodnutí žalovaného z 13. 7. 2007 vydané v I. stupni potvrdil.

Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže napadli žalobci žalobou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem z 2. 12. 2009, č. j. 62 Ca 40/2008 - 197, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ačkoli krajský soud označil žaloby za v převážné části nedůvodné, žalovanému vytkl nedostatečné zjištění skutkového stavu ohledně realizace dohody. Skutkový stav, z nějž žalovaný vyšel při právním hodnocení, nemá podle krajského soudu oporu ve správním spisu. Podle krajského soudu tak nebylo postaveno najisto, který ze žalobců a kdy konkrétně protisoutěžní dohodu realizoval. Zejména pak nebyl prokázán podíl na realizační fázi dohody u žalobce d).

Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu, v níž namítl, že krajský soud ponechal nepovšimnuty některé relevantní důkazní prostředky, čímž soud zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Dále uvedl, že dílčím nezávislým či samostatným jednáním, v daném případě v rámci realizace protisoutěžní dohody, se nemůže soutěžitel [žalobce d)] zbavit odpovědnosti za deliktní jednání ve všech jeho aspektech. Dílčí nezávislé jednání soutěžitele v rámci kartelu představuje podle stěžovatele skutečnost relevantní až v rámci úvah o výši ukládané sankce. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce a) se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že nesouhlasí sice se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu v celém rozsahu, nicméně ztotožňuje se s názorem krajského soudu, že popis realizace dohody nemá oporu ve správním spisu a že realizace dohody nebyla žádným důkazním prostředkem prokázána. Žalobce a) upozornil také na celkový nedostatek v kvalitě důkazů použitých žalovaným ve správním řízení. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Své vyjádření ke kasační stížnosti zaslal soudu rovněž žalobce d). Také tento žalobce nesouhlasí se závěry rozsudku krajského soudu v jejich celku, ale ztotožňuje se s výrokem soudu o zrušení napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a plně souhlasí se závěrem soudu, že popis realizace dohody, z něhož správní orgán vyšel, nemá oporu ve správním spise, a že účast a podíl žalobce d) na realizaci dohody nebyla žádným důkazním prostředkem prokázána. Žalobce d) se pak dále vyjadřuje ke

konkrétním skutkovým okolnostem. Žalobce d) navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II.

Dříve, než je Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se věcí samou, musí zkoumat dodržení zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti. Za základní podmínku řízení je nutno mimo jiné považovat i naplnění všech náležitostí kasační stížnosti, které jsou stanoveny jednak v § 37 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále také jen „s. ř. s."), a jednak v § 106 odst. 1 s. ř. s. Ustanovení § 106 odst. 3 pak stanoví: „*Nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. (...) Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.*"

Ze spisu je zřejmé, že rozsudek krajského soudu z 2. 12. 2009, č. j. 62 Ca 40/2008 - 197, nabyl právní moci dne 11. 12. 2009. Kasační stížnost stěžovatel doručil osobně krajskému soudu dne 16. 12. 2009, tedy v zákonné lhůtě. Nicméně s ohledem na to, že kasační stížnost neobsahovala všechny náležitosti podle § 37 odst. 3 a § 106 odst. 1 s. ř. s., soud nemohl bez doplnění kasační stížnosti v řízení pokračovat, a proto podle § 108 odst. 1 s. ř. s. vyzval Krajský soud v Brně usnesením z 31. 12. 2009, č. j. 62 Ca 40/2008 - 229, stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení doplnil kasační stížnost ze dne 15. 12. 2009 tak, že konkretizuje jím uvedený důvod podané kasační stížnosti. Součástí usnesení bylo také poučení, podle něhož, nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud kasační stížnost odmítne. Usnesení bylo stěžovateli doručeno 21. 1. 2010. Dne 23. 2. 2010 stěžovatel osobně krajskému soudu doručil doplnění kasační stížnosti.

Jak je z uvedeného patrné, měsíční lhůta pro doplnění kasační stížnosti stěžovatelem počala v souladu s § 40 odst. 1 s. ř. s. plynout dnem následujícím po doručení předmětného usnesení, tedy 22. 1. 2010. Konec lhůty tedy nastal v pondělí 22. 2. 2010 (srov. § 40 odst. 2 a násl. s. ř. s.). Pokud stěžovatel kasační stížnost doplnil až podáním, které osobně krajskému soudu doručil 23. 2. 2010, nelze toto doplnění považovat za včasné.

Soud při posouzení včasnosti doplnění kasační stížnosti vzal rovněž v úvahu to, že stěžovatel neuvedl žádné důvody, které by zmeškání lhůty pro doplnění kasační stížnosti mohly omlouvat. Zohlednit musel také to, že rozsudek krajského soudu byl žalovanému doručen již 2. 12. 2009, a že žalovaný měl tedy na vypracování a podání kasační stížnosti se všemi jejími náležitostmi 2 měsíce a 10 dní. Žalovaný navíc ne zřídka vystupuje jako účastník řízení o kasační stížnosti vedených Nejvyšším správním soudem a disponuje dostatečným personálním aparátem právních profesionálů. Jeho postavení a „odborné právní zázemí" se tudíž nedá srovnávat s postavením „běžného" účastníka – fyzické osoby bez právního vzdělání.

Proto Nejvyšší správní soud nemohl v daném případě prominout opožděné doplnění kasační stížnosti a byl nucen kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., použitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s., odmítnout.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., neboť v případě odmítnutí kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o ní.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2011

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu